

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Търговище, 28.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Бонка Янкова

Членове: АНГЕЛ Г. ПАВЛОВ
ЙОРДАН П. ИВАНОВ

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА
в присъствието на прокурора Д. П. С.
като разгледа докладваното от Бонка Янкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223500600235 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по ЖАЛБА на подсъдимия по НОХД № 89/2022 г. по описа на РС Попово - А. М., подадена от упълномощения защитник– адв. Е.Б. от АК Благоевград, против присъда от 18.11.2022г., постановена по посоченото първоинстанционно дело, с която същият е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.210,ал.1,т 5 от НК във връзка с чл.209,ал.1 от НК, поради което и съдът на основание посочените разпоредби и във връзка с чл.58а,ал.1 от НК му наложил наказание от една година лишаване от свобода, изпълнението на което отложил с изпитателен срок от три години. С присъдата, съдът осъдил подсъдимия да заплати сумата от 75 000лв,представляващи обезщетение за претърпени от ощетеното юридическо лице - „Роса“ АД имуществени вреди, ведно със законната лихва от дена на увреждането, както и да заплати направените от същото разноски за повереник в размер на 2800лв.

С въззивната жалба се оспорва законосъобразността на постановената първоинстанционна присъда, като в условията на алтернативност се правят две искания- 1/ за отмяна на същата и оправдаване на подсъдимия, по съображения за игнориран от РС съд принцип *ne bis in idem* и 2/за намаляване размера на наложеното наказание и определяне на същото в условията на чл.55 от НК към минималния предвиден размер, изпълнението на което да бъде отложено за изпитателен срок от три години.

В съдебно заседание, възз..А.М., редовно призован се явява лично и поддържа въззивната жалба, с молба да бъде уважена, респективно въззивният съд да го оправдае. В същият смисъл е изявлението и при предоставеното право на последна дума.

Упълномощените защитници - адвокат Е.Б. и адв.Д.М. от САК, редовно уведомени не се явяват. От същите, в срока по чл.320,ал.4 от НПК – до даване ход на делото в съдебно заседание, е постъпило становище съдържащо както допълнителни съображения към посочените в жалбата оплаквания, така и становище по процесуални въпроси относно разглеждането на делото в тяхно отсъствие, както и развити защитни съображения. С идентични на изложените в пледоарията пред РС доводи (л.91-92,НОХД), се оспорва законосъобразността на присъдата в две посоки: първо, че подсъдимият неправилно е осъден, аргументирано с допуснато при постановяване на присъдата нарушение на чл.24,ал.1,т.6 от НПК и по-конкретно, за повторно осъждане по същите факти, за които възз.М. вече е бил признат за виновен с присъдата на РС Плевен и второ, за неправилно приложение на материалния закон при определяне на наказанието, като се настоява за приложение на чл.58а,ал.4 във вр. с чл.55 от НК

Представителят на Окръжна прокуратура счита въззивната жалба за неоснователна и като такава счита, че следва да бъде оставена без уважение .

Съдът, след преценка на развитите оплаквания за неправилност на атакуваната с въззивната жалба присъда на РС Попово и като я провери изцяло, по реда на чл. 314, ал. 1 от НПК, установи следното:

Производството пред първата инстанция е протекло по правилата на глава XXVII от НПК и доколкото при инициирането за провеждането му и по същината на същото не е допуснато нарушение на процесуалните правила, то и признатите, възпроизведени в мотивите към присъдата фактически положения са установени по несъмнен начин. Поради което и след като въззивният съд установи пълно изпълнение на правните предписания, обхванати в нормите на глава XXVII от НПК, то и съгласно задължителните указания на т.8.2 от ТР 1/2009 на ОСНК „ *не разполага с процесуална възможност да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от очертаната в обвинителния акт и да приеме фактически положения, несъвместими с признатите факти*“. В контекста на очертаните и допустими предели на въззивната проверка, настоящият състав дължи отговор на предложената правна преоценка на установените факти и по-конкретно на заявеното, с осъждането на подсъдимия нарушение на правилото, заложено в чл.24,ал.1,т.6 от НПК.

Доводите не се възприемат от въззивния състав и съответно искането за оправдаване на подсъдимия на това основание не може да бъде удовлетворено.

С оспорената присъда на РС Попово, възз.М. е бил признат за виновен в извършването на престъпление по чл.210,ал.1,т.5 от НК, осъществено за времето от 1.09.2018г. до 3.10.2018г в град Плевен и град Попово. В кориците на делото са приложени, изпратени по имейл на РС Попово(л.80, НОХД), които съдът приел “служебно“ (л.91,НОХД), копия от Решение № 188/13.10.2022г на ОС Плевен, с което е потвърдена Присъда на РС Плевен, постановена по НОХД№ 1819/2019 г., с която възз.М. е бил признат за виновен в извършването на престъпление престъпление по чл.211 във вр. чл.209,ал.1,във вр. с чл.26,ал.1 от НК,

осъществено в периода 22.10.2018 - 25.10.2018 г. до 14.11.2018 г. в гр. Плевен, за което му е било наложено наказание три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено с изпитателен срок от пет години, на основание чл.66,ал.1 от НК. Принципно, незаварени копия на документи, вкл. и съдебни актове не съставляват документи с правно значение по смисъла на чл.127 от НПК, но в случая общо достъпната информация относно публикуването на съдебните актове (чл.121,ал.3 от КРБ и чл.263,ал.4 от НПК) и наличната в платформата „Публикувани съдебни актове“ към ВСС информация както за присъдата на РС Плевен, така и за решението на ОС Плевен, установяват и възможността за легитимното им ползване. С оглед резултатът от въззивното обжалване, актът на ОС Плевен е останал извън пределите на редовния институционален контрол (вж чл.346 НПК), което предопределя и окончателност на осъдителната присъда на РС Плевен, респективно възможността за нейното коментиране.

Вярно е, че преценката на двете деяния, предмет на съдебните производства, водени в РС Плевен и РС Попово принципно разкриват признаците на правния институт по чл.26,ал.1 от НК, доколкото и двете съставляват квалифицирана измама и са извършени в рамките на една година, установен като обективен критерий за „непродължителен“ по см на чл.26,ал.1 от НК период (ТР № 52 от 9.XI.1988 г. по н. д. № 34/88 г., ОСНК), а именно: 1.09.2018 - 3.10 2018г (РС Търговище) и 22.10 – 14.11.2018г (РС Плевен).Посоченото обаче не предполага съгласие с доводите в жалбата, понеже не притежава предложеното в нея правното значение, респективно не обуславя претендираните правни последици – нарушение на чл.24,ал.1,т.6 от НПК, вкл. и в аспекта на предложението прочит на раздел VIII от ТР 3 /15.02.1971г по н.д. № 32/1970г, ОСНК

Идентичен довод е направен и пред РС и с основание съдът не го е възприел, като съображенията (мотиви,стр.4) са верни и споделими. Несъмнено се касае за различна престъпна деятелност, предмет на двете дела и съответно липсва каквото и да е припокриване между обхванатите в тях обвинителни факти, а трайно и последователно е разбирането, обективизирано в съдебната практика – Решения на ВС и ВКС на РБ, че *„Правилото "non bis in idem" се прилага с оглед на фактите, предмет на приключилото или висящо наказателно производство, а не с оглед на тяхната правна квалификация“* - Р№ 559/ 31.I.1995 г. по н. д. № 463/94 г., ВС на РБ, I н. о., като в същият смисъл са Р № 517/ 14.01.2009 г. по н. д. № 437/2008 г., на ВКС, I н. о., Р№ 180/ 22.06.2012 г. по н. д. № 417/2012 г., на ВКС, II н. о., Р № 71/ 17.06.2015 г.по н. д. № 1958/2014 г., на ВКС, II н. о.

Установеното в принципен план субсимиране на елементите на двете деяния под признаците на правния институт на „продължаваното престъпление“ и мотивните съображения, съдържащи се в т.2 на раздел VIII от ТР 3/15.02.1971г, на ОСНК, с позоваване на които е доразвита защитната теза, също не позволява претендираното оправдаване на подсъдимия, като въззивният съд съобрази в тази посока следно:

Към момента на постановяване на посоченото ТР № 3/ 15.02.1971г. ОСНК, актуалната правна уредба на действалият тогава НПК(отм през 2006г) е предвиждала особени правомощия на съда, изрично посочени в чл.246,ал.1, т.4 от НПК(отм), а именно – да прекрати съдебното производство, когато „..следва .. да се включат в обвинението нови

престъпления или нови лица“. Нещо повече, с ТР № 61/13.12.1977г по н.д. № 60/1977г на ОСНК, с което е разрешен въпроса относно задължителността на указанията на съда при връщане на делото за доразследване, изрично е посочено, че *..“указанията на съда, дадени в разпоредително или в съдебно заседание относно извършването на определен процесуални действия (посочените указания по чл.246,ал.1,т.4 и чл. 286,ал.1 и ал.2, НПК (отм) – бел.ОС) са задължителни за органите на предварителното производство*“. Несъмнено е, че към настоящия момент, процесуалната уредба в актуалния НПК не предвижда правомощие на съда за връщане на делото на прокурора, което да е идентично с предвиденото в чл.246,ал.1,т. 4 от НПК(отм) за *„включване в обвинението и други престъпления на подсъдимия или и други лица, участвали в извършеното от подсъдимия престъпление*“. Съобразно принципните указания в уводната част на ТР 1/24.01.2022г на ВКС, ОСНК, постановено по въпроса – Необходима ли е отмяната изцяло или отчасти на общо 42 Постановления на Пленума на ВС на РБ, постановени в периода на 1953-1994г и по-конкретно с оглед съображенията по т.1, касателна ППВС 3/1953г, че основание за отмяна на част от точките в диспозитива на същото съставлява обстоятелството, че *„понастоящем,процесуалните норми, уреждащи правомощията на съдията докладчик от първоинстанционния съд и на въззивната инстанция, са с коренно различно съдържание в сравнение с тези, действали към момента на изготвяне на тълкувателния акт*“, то и не може да бъде споделено, предложеното в жалбата буквално приложение на указанията, дадени в раздел VIII на ТР 3/1971г, указващи забрана виновният, който *„вече е осъден или оправдан с влязла в сила присъда за едно продължавано престъпление, през определен период от време, не може отново да бъде съден за отделни деяния, част от продължаваното престъпление, които не са били разкрити, или по други причини са изпуснати при разглеждане на делото*“. Същите са дадени при отсъстваща към момента процесуална уредба, ангажираща съда с прекратяване на съдебното производство за включване в продължаваното престъпление на нови деяния или лица, с каквито правомощия (и задължения) към момента съдът не разполага, а гарантиране правата на осъдените лица, подсъдими по различни дела за престъпления, водени както е в случая в различни съдилища, принципно обхванати от признаците на чл.26,ал. от НК са защитени с правилата за определяне на наказание при реална съвкупност (чл.25 от НК)

В допълнение към констатираната неоснователност на търсеното, на това основание – нарушение на чл.24,ал.1 т 6 от НПК, оправдаване на подсъдимия следва да се посочи и че в случая категорично отсъстват условията по чл.304 от НПК, понеже нито едно от предвидените в нормата предпоставки, допускащи оправдаване на подсъдимия не е налице.

По изложените съображения, **първото оплакване** за незаконосъобразно осъждане на подсъдимия, въззивният съд намира за неоснователно.Съответно, лишено от основание е и искането за отмяна на присъдата в гражданската и част и отхвърляне на предявения от ощетеното ю.л граждански иск.

Второто, наведено в алтернативност искане – за определяне на наказанието при условията на чл.58а,ал.4 от НК и по-конкретно с приложението на чл.55 от с.к, съдът намира също за неоснователно.

Необходимо е да се отбележи, че преценката относно това дали наложеното с проверяваната присъда наказание отговаря на изискването за съответност, регламентирано в чл.35,ал.3 от НК, предполага съдът първо да обсъди установените факти по случая, понеже, както е известно, наказанието е законова проекция както на степента на обществената опасност на деица, така и на степента на обществената опасност на самото деяние. В случая, видно от приложените към присъдата мотиви, първостепенният съд е възпроизвел всички значими фактически положения, приети за установени, към които правилно е приложил закона, т.к фактическите действия, извършени от подс.М. безспорно покриват обективните признаци на престъплението „измама“, като причинената съставомерна щета несъмнено е в размер съответстващ на квалификацията „големи размери“ и изложените в тази посока съображения в мотивите (стр 3) се споделят изцяло. Казаното е наложително, защото макар и в контекста на основното искане за определяне на наказанието в облекчените условия на чл.55 от НК, доводите за изключителност на смекчаващите обстоятелства изискват обсъждане и в аспекта за правилността на приложените материално правни норми. И това е така, понеже, независимо от процедурата, при която е протекло производството, признаването на фактите, не означава и признанието на квалификацията. Тоест, при установяване на обстоятелства изключващи противоправност на деянието, или както се изтъква в случая, макар и през призмата на исканото оправдаване, нарушение по чл.24,ал.1,т.6 от НПК, , независимо от признанието по фактите, съдът би могъл да достигне до други правни изводи и като последица – до различни параметри на наказателната отговорност.

В конкретния случай обаче, освен по гореизложените доводи, свързани с констатираното отсъствие на претендираното нарушение по чл.24,ал.1,т.6 от НПК, липсват основания за друга правна преценка на поведението на подсъдимия М., освен че същото осъществява признаците на предложеното в ОА престъпление по чл.210,ал.1,т.5 във вр с чл.209,ал.1 от НК.

Данните от делото не разкриват основателност на оплакването за допуснато от първата инстанция неправилно приложение на материалния закон, изразено в определяне на наказанието по чл.54 от НК, вместо на облекчените условия по чл.55 от НК

Защитната позиция в жалбата е поставена върху изразено в две посоки недоволство: първо – за неправилна оценка на отчетените от РС обстоятелства и по-конкретно подценяване на смекчаващите и неправилно отчетени (в нарушение на чл. 56 от НК) отегчаващи обстоятелства и второ – за игнорирани в оценъчната дейност на съда смекчаващи обстоятелства и по-конкретно възрастта на подсъдимия - млад човек, който към момента на деянието бил в тежко финансово и здравословно състояние, което „*послужило като катализатор за вземане на решение за осъществяване на инкриминираното деяние*“ (стр. 3 от писмените съображения), че се касаело за договорни отношения и по делото пред РС Плевен „*положил усилия да възстановява сумите*“ (стр.3 от писмените съображения), както и обстоятелството, че „*от 2018 година до настоящият момент няма данни за каквито и да било други криминални прояви или обществено опасни прояви .*“ (стр.4 от писмените съображения).

Оплакванията имат известно основание, но не обуславят търсената от защитата последица, понеже не променят иначе напълно верния извод на РС за отсъствието на основания за определяне на наказанието в условията на чл.55 от НК, респективно за прилагане хипотезата по чл.58а ,ал.4 от НК.

Относно отчетените от РС смекчаващи обстоятелства следва да се отбележи, че недооценка на тяхната тежест и значение не се открива. Съдът правилно е отчетел в полза на подсъдимия чистото му съдебно минало и добрите характеристични данни обективирани в представената от счетоводителя Л.Йочева, извършвала няколко години счетоводни услуги на подсъдимия като земеделски производител, характеристика (л.57-58, т.3,Д.П). Нещо повече. РС е дал положителна оценка и е съобразил като самостоятелно смекчаващо обстоятелство, а не само като условие за провеждане на съдебното производство по особените правила по глава XXVII от НПК „Съкратено съдебно следствие“ и самопризнанието на подсъдимия. Съдът коректно е възпроизвел в мотивите си принципните положения допускащи двукратното отчитане на самопризнанието, развити в т.7 на ТР 1/2009г на ОСНК но не ги е съотнесъл вярно към конкретния случай. Изводът му, че самопризнанието на подс.М. *„съставлява елемент на цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител“* (мотиви,л.4,абзац втори), не кореспондира с данните по делото и се явява декларативен. Прочитът на депозираните от обвиняемия в проведения му разпит в това качество (л. 29-30 и л.32-л.35, т 3,Д.П.) показания не дава основание за съгласие с РС, понеже в застъпената на Д.П позиция, обвиняемият М. не се признава за виновен, като същата защитна теза поддържа и в проведеното разпоредително заседание, включително и при взетото становище относно въпросите по чл.248,ал.1, т. 5 от НПК, свързани с възможността за разглеждане на делото по особените правила.Видно от делото, искането за провеждане на производството по особените правила е заявено впоследствие – преди насроченото по общия ред, в срока по чл.252 от НПК съдебно заседание Без съмнение, основен елемент от правото на защита на обвиняемото лице е свободния избор на процесуална позиция и както трайно е утвърдено в съдебната практика -Р № 114/ 12.05.2009 г. по н. д. № 50/2009 г., на ВКС, II н. о, Р № 174/ 20.06.2012 г. по н. д. № 2919/2011 г., на ВКС, II н. о., Р № 124/ 1.10.2018 г. по н. д. № 364/2018 г., на ВКС, II н. о., НК, Р № 75/ 16.08.2017 г. по н. д. № 89/2017 г., на ВКС II н. о. – непризнаване на вината не подлежи на санкция в какъвто и да е аспект. В същото време обаче, при реализираната, в така избраната насока, защитна теза, очевидно е, че липсва основание да се третира направеното в съдебната фаза признание по чл.372,т 2 от НПК като *„ елемент на цялостно, обективно проявено при досъдебното разследване процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител“*, понеже то не притежава такава характеристика и отчитането му от РС като смекчаващо обстоятелство не съответства на иначе вярно цитираните указания на т.7 от цитираното ТР № 1 от 6.04.2009 г. на ВКС, по т. д. № 1/2008 г., ОСНК. Ето защо РС не само не е подценил обсъдените в мотивите смекчаващи обстоятелства, а дори ги е надценил, отчитайки към тях и самопризнанието на подсъдимия.

В същото време основателно е оплакването за пропускателна способност на РС да отчете към смекчаващите обстоятелства влошеното здравословното състояние на подсъдимия, данни за което са приложени към делото. Действително, възз. М. е бил инвалидизиран с 50% трудоспособност, съгласно Решение на ТЕЛК(л.40,т.3,Д.П.) и в този смисъл е обстоятелство, относимо към включените в чл.54 от НК, поради което следва да бъде съобразено в обхвата на облекчаващите материалноправното му положение.

Другите, посочени в допълнителните съображения към въззивната жалба обстоятелства обаче, според настоящият състав, не разкриват характер на смекчаващи и не предполагат отчитането им в исканата от защитата посока:

1/Към момента на деянието подсъдимият е бил на 27 години, което без съмнение го характеризира по общоприетите правила към младите хора, но както е възприето в съдебната практика *„възрастта сама по себе си в обтекаемите граници на младост, зрелост и старост, не би следвало да влияе върху строгостта на наказанието, ако с нея не се свързани конкретни изводи за степента на обществена опасност на дееца и укоримостта на неговото поведение“* - Р № 177/ 24.04.2015 г. по н. д. № 137/2015 г.,на ВКС, II н.о. В случая, съвкупната преценка на гласните (показанията на обвиняемия-л.33,т.3 Д.П.), и писмените доказателства, вкл. и коментираната характеристика и приложената по делото жалба до прокуратурата(л. 51,т.3,Д.П.) , не разкриват основания възрастта на подсъдимия (27 г.) сама по себе си да се отчете като предпоставяща недостатъчно оценяване на поведението, съдържанието и последиците на сторено. Напротив. Фактът, че от 2009г. възз М. е земеделски производител, който към 28г. вече е бил баща на дете на година и четири месеца и е дипломиран икономист (бакалавър и магистър) не дава основание 27 годишната му възраст да се третира като предпоставка за приета „незрялост“, поради което и в конкретния случай тя не е фактор, предполагащ отчитането и към смекчаващите обстоятелства.

2/Без опора в данните по делото е исканото съобразяване на мотива за деянието към облекчаващите положението на подсъдимия фактори. Освен, че в посочената на стр. първа абзац втори от ОА фактология, несъмнено призната от подсъдимия и в този смисъл с оглед правилата, по които е протекло производството, надлежно установена, мотивът е по-скоро утежняващ, а не облекчаващ положението му, но и конкретиката на казуса не дава възможност да се приеме „крайна нужда за защита семейството и здравето“ към каквато, макар и не изрично и не точно с тези изрази, но в този смисъл, навеждат аргументационните доводи, развити в допълнителните съображения към въззивната жалба.

3/Без опора в данните от делото са и последните две обстоятелства, изтъкнати в жалбата, свързани с липсата на противоправно поведение след инкриминираната престъпна дейност, предмет и на двете производства, както и че *„става въпрос за договорни отношения, като при другото дело ,което беше в РС Плевен ставаше въпрос за договорни отношения, за част от които, същият е положил усилия да възстанови сумите, които са били иззети, т.е. изначално намерението на подсъдимия не е било точно така както се претендира, единствено и само с цел да въведе заблуждение и да причини имотна вреда“* (стр. трета и четвърта от допълнителните съображения). Цялостното възпроизвеждане на

цитата, съдът намира за необходимо, понеже илюстрира неоснователността на така развитото съображение. Доводите, изведени от оспорване на осъдителна присъда на РС Плевен, влязла в сила, с която е прието, че лицето е извършило измама и не се касае за „договорни отношения“ са несъстоятелни. Още по-малко е налице основание да се възприеме като смекчаващо обстоятелство твърдения за предприети действия по друго производство, неотносими към обстоятелствата, включени в предмета на настоящото дело. А относно поведението на подсъдимия след инкриминираните действия през 2018г и до момента, следва първо да се уточни, че РС по начало правилно е съобразил меродавният момент, към който е ценил съдебният статус на подсъдимия – именно към момента на извършване на деянието, в каквато посока е трайната съдебна практика (Р № 657/ 25.10.2004 г. по н. д. № 247/2004 г., на ВКС, II н. о, Р № 247/ 8.06.2009 г. по н.д.№ 238/2009 г., на ВКС, I н. о), но по-същественото е, че сам по себе си факта, че впоследствие и до момента подсъдимият не е регистрирал други сходни с реализираните през есента на 2018 година прояви (в каквато посока се иска в жалбата същият положително да бъде оценен) не е смекчаващо, нито още по-малко изключително смекчаващо обстоятелство. И това е така, понеже е задължение на всеки гражданин да има законосъобразно поведение и да спазва правовия ред, поради което и от изпълнението на това задължение не следва да произтичат допълнителни привилегии, респективно последното не е със самостоятелно значение на положителни характеристични данни.

По тези съображения, с дължимата корекция в съобразените за индивидуализацията на наказанието на подсъдимия фактори, в които въззивният съд отчита здравословното състояние, но не цени самопризнанието, в крайният си вид смекчаващите обстоятелства не са нито многобройни, нито някое от тях е изключително по своя характер, тоест не е налице, първото условие по чл.55, ал.1 от НК.

Въпреки, че при така констатираното му отсъствие, изследването на второто кумулативно условие по чл.55,ал.1 от НК – от доказателствата по делото да следва, че и най-лекото, предвидено за конкретното престъпление наказание, се явява несъразмерно тежко за дееца, принципно е без значение, следва да се отбележи, че и това условие не е налице. С оглед данните от делото – фактическите обстоятелства по извършването на деянието, не би могъл да се направи извод, че и най-лекото наказание, в случая една година лишаване от свобода, би се оказало несъразмерно тежко за конкретния подсъдим.

Относно дейността на първостепенният съд при отчитане на обстоятелствата със значение на утежняващи положението на подсъдимия, развитите в жалбата оплаквания също имат известен резон, но не водят до промяна на правилно приложената от РС при определяне на наказанието норма на чл. 58а,ал.1 във вр с чл.54 от НК.

Като отегчаващи обстоятелства (стр 4 абзац втори от мотивите), съдът е отчел изключително високият размер на невъзстановените и към момента имуществени вреди, както и данните за друго такова престъпление, предмет на делото в РС Плевен.

1/ На първо място, без основание е упрекът за допуснато нарушение на чл.56 от НК, забраняващ двукратно отчитане на едни и същи обстоятелства, изразено в съображения от РС размер на вредата. Първостепенният съд е имал основание да отчете в тежест на

подсъдимия „надхвърлящият повече от два пъти“ изискуемия минимум от 70 МРЗ, размер на вредата – изчислен от съда на 147 МРЗ. В случая, видно от мотивните съображения, изложени от РС размерът на щетата не е отчетен на самостоятелно основание за да е резонно отправеното от защитата възражение, а оценка като утежняващо обстоятелство е дадена на степената, с която е надхвърлена изискуемата горна граница на възприетата и отчетена от прокуратурата утежняваща квалификация.

2/ На следващо място, фактът на осъществено сходно престъпление, предмет на приключило наказателно производство в РС Плевен действително характеризира подсъдимия негативно, понеже позволява оценка, че престъпното деяние, за което е осъден с проверяваната присъда не е изолирана проява в живота му. Възможността, предвидена в чл.25 от НК, доколкото несъмнено се касае за деяния в реална съвкупност, не изключва априори възможността за обсъждане на влязлата в сила присъда на РС Плевен и фактическите данни в същата, свързани с поведението на подсъдимия. В този смисъл и относно това обстоятелство въззивната инстанция не намира, че РС е допуснал нарушение в оценъчната си дейност.

3/Неправилно е отчетено само бездействието на подсъдимия да репарира вредите, доколкото, сходно с преценката на процесуалното поведение, активните действия обективирани разкаяние и намерение за отстраняване на вредите несъмнено са с характер на смекчаващи и следва да бъдат ценени като такива, но липсата на признание или на предприети действия по репариране не могат да се ценят негативно, както защото са обхванати от правото на защита, така и понеже невъзстановяването би могло да е извън волята на дееца и да е свързано с обективни пречки за реализирането му. Последното не е изследвано от съда, поради което и само факта, че не е предприел действия да отстрани вредата не съставлява самостоятелно отегчаващо обстоятелство. Изключването му от съвкупността на отегчаващите обстоятелства обаче няма за последица както промяна в съотношението между смекчаващи и отегчаващи, така и не повлиява в каквато и да е насока върху направеният по-горе извод за приложимата и правилно съобразена от РС норма на чл.58а,ал.1 във връзка с чл.54 от НК при индивидуализиране на наказанието на подсъдимия.

Извън конкретните съображения по развитите във въззивната жалба оплаквания, **в рамките и на цялостната въззивна проверка**, съобразно пределите очертани от чл.314от НПК и предвид особените правила, по които е протекло производството пред РС, въззивният съд намира за необходимо да посочи и следното: Прегледът на делото и процесуалното му развитие не установяват да са налице основания за отчитане, като самостоятелно условие за облекчаване отговорността на подсъдимия, на срока на наказателното производство. РС не е взел отношение по този въпрос, като съображения основани върху това обстоятелство не са наведени и във въззивната жалба, но данните по делото относно процесуалното му развитие и времевите параметри на цялото наказателно производство – образувано на 29.05.2020г за деяние, осъществено на 1.09.2018 - 3.10.2018г и приключило пред РС с проверяваната присъда, постановена на 18.11.2022г. налагат обсъждане, в аспекта и на трайното разбиране на ВКС, че „*Практиката на ВКС*,

съобразена с тази на ЕСПЧ по приложението на чл. 6 от ЕКПЧ, е еднозначна - нарушаването на принципа за разглеждане на делото в разумен срок е основание обвиненото лице да се ползва от правото на изключително смекчаващо вината му обстоятелство при индивидуализация на наказанието - Р№ 183/ 23.04.2010 г. по н. д. № 116/2010 г., на ВКС, I н.о, в каквато посока са и Р № 190/ 21.06.2010 г. по н. д. № 59/2010 г., на ВКС, II н. о., Р № 225/ 19.05.2011 г. по н. д. № 1330/2011 г., на ВКС, I н. о

В принципно отношение, с оглед възприетите критерии за преценка - срок на продължителност и обусловилите последната причини (вж по-конкретно, Р № 183/ 23.04.2010 г. по н. д. № 116/2010 г., на ВКС, I н. о.) въззивният съд не намира основание за прилагане облекчените условия по чл.55 от НК на това основание. Продължителността на воденото срещу подсъдимия наказателно производство не покрива критериите за „неразумност“, респективно не позволява извод, че същото е водено в нарушение на процесуалното изискване на чл. 22 от НПК. От привличане на лицето като обвиняем до постановяване на първоинстанционната присъда са изтекли две години и пет месеца, като действията в хода на разследването са били провеждани ритмично, без пропуски, вкл. и при спазване на необходимите действия, свързани с удължаване на сроковете, като с постановление от 23.08.2021г Д.П. е било спряно на основание чл.244,ал.1 т 3 от НПК за разпит на свидетеля К.Пенев, за чиито показания е прието, че са от изключително значение за разкриване на обективната истина. Три дни по-късно производството е било възобновено, приключило и изпратено от водещия разследването с мнение за предаване на съд на 21.04.2022г. Обвинителният акт е внесен в законовия срок, а образуваното на 18.05.2022г е приключило в шестмесечен срок, като съдебният състав е бил изцяло стриктен при насрочването и разглеждането на делото, включително и при отсрочване на едно от заседанията с оглед гарантиране правата на подсъдимия, и при надлежно постъпила молба с искане за отлагане от упълномощен защитник. При тези данни, липсва основание да се приеме, че наказателното производство е водено в нарушение на изискването за разумен срок по смисъла на чл. 22 от НПК, респективно не е накърнено процесуалното правило, изискващо компенсиране с намаляване на наказанието, включително и по реда на чл. 58а, ал. 4 във вр. с чл. 55 от НК.

С оглед изложените съображения, искането във въззивната жалба за оправдаване на подсъдимия /въззивник пред ОС/, А.М. и отхвърляне на гражданския иск, както и алтернативно наведеното искане за определяне на наказанието при условията на чл.55 от НК очевидно няма как да бъдат удовлетворени, поради което жалбата се явява неоснователна, а присъдата на РС, следва да бъде потвърдена.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК, Окръжен съд Търговище

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА № 27 от 18.11.2022 г. постановена по НОХД № 89 по описа за 2022 г. от Районен съд Попово.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл.346

от НПК и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____